

# Rebecca

Mirjam Kooijman

Copyright © 2011: Vision Uitgeverij  
Auteur: Mirjam Kooijman  
Omslag ontwerp: Vision d-sign

Eerste druk: januari 2011

Uitgave:  
Vision Uitgeverij  
Postbus 70.077  
9704 AB Groningen  
Nederland

[www.visionuitgeverij.nl](http://www.visionuitgeverij.nl)

ISBN 978-90-75613-51-3  
NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

# Hoofdstuk 1

'Bekijk het maar. Ik ga wel weg, als je dat liever hebt!' schreeuwde Rebecca. Ze trok de kamerdeur hard achter zich dicht, haar woedende vader achterlatend. Met twee treden tegelijk rende ze de trap op. De houten treden kraakten onder haar snelle voeten. Ze zwaaide de oudblauwe deur van haar kamer open en deed hem gelijk weer dicht. Het glas in de deur trilde. Rebecca greep onder haar bed naar de rode sporttas en propde er willekeurig wat kleren in.

'Nog meer om mee te nemen?' vroeg ze zachtjes aan zichzelf. Ze keek heel haar kamer rond, pakte nog een mapje met foto's, haar portemonnee en mp3-speler. Nog een keer deed ze de kastdeur open en haalde achter een stapel shirtjes haar spaarpot tevoorschijn. Ze pakte een sleuteltje uit haar etui en wurmde om de onderkant van de spaarpot los te krijgen. Toen ze een klikje hoorde, tilde ze het onderkantje op en keerde het varken boven haar bed om. Er vielen wat muntjes uit en een aantal in elkaar gevouwen briefjes. Haastig stopte ze het geld in haar portemonnee en dacht nog even diep na. Was ze niets waardevols vergeten? In een hoek van haar kamer stond tegen een krakkemikkig kastje haar gitaar. Ook die pakte ze in.

Ze slingerde haar tas en gitaar op haar rug en wierp nog een laatste blik in de kamer, waar ze al achttien jaar het grootste deel van de dag verbleef. Tranen brandden achter haar ogen, maar ze hield ze dapper tegen. Ze glimlachte droevig en trok toen zachtjes de deur achter zich dicht.

Op haar bureau lag een briefje.

*Papa, het is het beste dat ik ga. Dat weet u net zo goed als ik. Het spijt me. Pas goed op uzelf en zorg goed voor alle dingen die mama zo dierbaar waren. Rebecca.*

Toen Rebecca de buitendeur opende, blies een koude wind de gang in. Ze rilde even, maar ze wist niet of het kwam van de kou of van de emoties. Moedig stapte ze naar buiten en sloot zachtjes de kale deur. Een bordje dat scheef naast de deur hing, herinnerde haar aan betere tijden. 'Thomas, Liza en Rebecca van Beek' stond er met vrolijke, rode letters op. Rebecca sloot even haar ogen. Ze wilde nu niet aan vroeger denken. Ze moest doorgaan, en ze deed het. Nog even keek ze vluchtig naar het huis, toen liep ze de straat uit.



In de stad zag het zwart van de mensen. Mensen met tassen vol kleren, mensen beladen met cadeautjes, mensen met hun handen vol aan zakken snoep of patat.

Begerig keek ze naar alle gezellige etalages. Ze zagen er, zo net na de feestdagen, al weer leuk uit. De winkeliers hadden er duidelijk hun best op gedaan.

De feestdagen waren dit jaar langzaam voorbijgegaan. Buiten was het al die dagen somber en koud geweest. De verwarming op haar kamer had niet al te best gewerkt. Met dikke truien en een stapel boeken had ze de dagen doorgebracht.

Toen Rebecca langs een bakkertje kwam, rook het daar zo lekker dat ze direct honger kreeg en de verleiding niet kon weerstaan. Ze zocht in haar zakken naar haar portemonnee. Ongeduldig opende ze haar tas en vond haar portemonnee onderin. Gelukkig. Hongerig liep ze de bakkerij binnen, waar het heerlijk warm was. Ze wreef haar koude handen warm en keek toen om zich heen. Ze zag een meisje, waarschijnlijk net zo oud als zij, dat samen met haar moeder en broertje brood en nog wat lekkere dingen kocht. Ze waren zo leuk en gezellig tegen elkaar. Ze kreeg bijna tranen in haar ogen. Waarom had zij nu zo'n pech gehad? Waarom had zij niet nog zo'n leuk broertje of zusje gehad, waar ze mee kon spelen en lekker lol trappen, zoals ze andere meiden van achttien met hun jongere huisgenootjes zag doen? Haar hele leven had er

dan zo anders uit gezien. Ze stelde zich voor hoe het zou zijn als ze niet altijd alleen op haar kamer had gezeten, maar samen met een zusje. Ze bedacht hoe ze dan een plan hadden kunnen bedenken om hun leven anders te maken. Ook een broertje zou veel verandering hebben gebracht. Haar vader zou zeker blij zijn geweest met een zoon.

Rebecca schrok op uit haar gepeins toen ze een vriendelijke meisjesstem hoorde vragen wat ze wilde hebben. Nadenkend keek ze naar al het lekkers dat voor haar neus stond.

‘Doe maar een appelflap en een zak krentenbollen.’ Dat laatste als maaltijd voor vanavond.

‘Alsjeblieft, dat is dan drie euro twintig.’

Genietend van de appelflap die nog heerlijk warm was, liep ze de winkel weer uit. Waar zou ze nu heen gaan? Ze voelde dat ze in de stad niet kon blijven. En waar zou ze de nacht doorbrengen? Ze zuchtte, toen ze bedacht dat haar vlucht niet slim doordacht was. Eigenlijk was die helemaal niet doordacht, ze was gewoon weggegaan. Rebecca vroeg zich af of ze toch niet terug zou moeten gaan, om met hangende pootjes bij haar vader aan te kloppen. Maar ze schudde deze gedachte snel weer weg. Het was goed zo, ze moest nu doorzetten. Er zou vanzelf een plan in haar opborrelen.

De tijd tikte langzaam verder. Om haar heen sloten de winkels en de straten werden steeds stiller. De winkelende mensen hadden hun weg naar huis gevonden. De winkeliers konden ook naar huis. Hun werkdag zat erop.

Het werd zeven uur, en er was nog steeds geen plan in haar opgekomen. Ze wist het werkelijk niet en moedeloos liet ze zich op de koude grond zakken, tegen de muur van de Bruna. Daar zat ze zo’n half uur, maar kreeg het zo koud dat ze wel weer moest gaan lopen. Ze slofte verder en kwam ongemerkt steeds dichterbij het station. ‘Ik heb het: ik ga gewoon naar een heel andere stad, een stad waar niemand me kent. Utrecht of zo.’ Ze zei het hardop en had niet in de gaten dat een paar mensen een vreemde blik op haar wierpen. Trouwens, wat zou dat haar kunnen schelen?

Ze kocht een kaartje en liep naar de trein die stond te wachten om zijn passagiers naar Utrecht te brengen. Met een zucht zakte ze op een stoel ergens midden in de trein, bij het raam.

Het is hier in ieder geval lekker warm, vond ze, en haalde een krentenbol uit haar tas waar ze met smaak een grote hap van nam. Met haar vinger pulkte ze een krent uit de bruine bol en stopte hem in haar mond.

Ze staarde door het raam naar buiten. Er zaten zwarte vegen op, maar ze staarde erlangs naar de roltrap die af en aan mensen van boven naar beneden bracht en andersom. Rebecca vroeg zich af, of haar leven er nu werkelijk anders uit zou gaan zien. Ze dacht aan haar moeder en hoe zij het zou vinden wat ze nu deed. Maar ze schoof de gedachte net zo snel opzij als ze was opgekomen. Haar moeder leefde niet meer. Als ze nog had geleefd, had Rebecca dit niet hoeven doen. Dan was alles anders geweest. Dan was haar vader nog een vrolijke man die verliefd was op zijn vrouw en trots op zijn dochter. Nu was hij een verharde man die het weigerde gelukkig te zijn. Hij was van een fijne vader veranderd in een kwade tiran. Het leek of hij ervoor leefde om haar ongelukkig te maken.

Rebecca had nooit begrepen, hoe dit zo was gebeurd. Ze wist alleen dat ze niet langer met hem in één huis wilde leven. Ze zou een nieuw leven opbouwen en hem laten weten dat ze hem niet langer nodig had. Rebecca schudde haar hoofd; eigenlijk had ze hem nooit nodig gehad. Ze had zich sinds het overlijden van mama alleen weten te redden. Ze kon een traan niet tegenhouden, toen haar gedachten toch teruggingen naar haar moeder.

Ze keek naar de roltrap en zag, hoe een stelletje tegen elkaar aanleunend naar beneden kwam. Als ze nu een vriend had gehad, dan was alles anders geweest. Maar haar vader had haar geen kans gegeven een jongen ècht te leren kennen. Er kwamen nooit vrienden thuis en ze mocht niet vaak weg.

Ze liet een luide zucht ontsnappen; nu zou alles anders gaan worden. Rebecca zakte behaaglijk onderuit op het rode bankje van de trein. Ze keek weg van de roltrap en sloot haar ogen.

Toen ze een paar minuten zat te wachten, was de trein al bijna helemaal vol. En toen de conducteur op zijn fluitje blies, stapte er nog een jonge man, met aan zijn hand een klein meisje, de coupé binnen. Aan de reacties van het meisje te horen was dit de eerste keer dat ze in een trein kwam. Ze gingen tegenover Rebecca zitten.

‘Ga jij ook met de trein mee?’ vroeg het meisje en stond op van de plaats naast de man die waarschijnlijk haar vader was, en kwam gezellig naast Rebecca zitten. Het meisje was bepaald niet verlegen, het keek haar met haar grote ogen openhartig aan.

‘Ja, waar ga jij heen?’ wilde Rebecca weten. Het vrolijke meisje met de blonde krulletjes stal haar hart.

‘Ik ga naar oma, maar de auto was stuk, daarom gaan we met de trein,’ babbelde het meisje. ‘Waar ga jij heen?’ vroeg ze er direct achteraan.

‘Dat weet ik nog niet precies,’ antwoordde Rebecca naar waarheid, maar dit bezorgde haar een verbaasde blik van de vader van het meisje.

‘Waarom zit je hier dan in de trein?’ vroeg hij onnozel.

Rebecca haalde haar schouders op. Ze vond de man en het meisje opeens lang zo leuk niet meer. Waar bemoeiden ze zich ook mee? Waarom stelden ze haar van die nieuwsgierige vragen?

‘Maakt niet uit,’ bromde ze, pakte een dropje en haalde haar mp3-speler uit haar tas.

Het meisje kwam dicht naast haar zitten en vroeg met een allerliefst stemmetje wat dat voor apparaatje was. Rebecca keek opzij en bezweek voor de smekende blauwe ogen van het meisje. Ze glommen en waren zo helderblauw dat je erin zou kunnen verdrinken. Rebecca gaf haar ook een oordopje en draaide het volume wat terug. Toen ze een vrolijk muziekje hoorde, begon het meisje mee te dansen, met haar handjes op Rebecca’s been. Ze wiegde haar heupen zo, dat Rebecca vermoedde dat ze regelmatig danseressen had gezien. De man gaf Rebecca een vrolijke knip-oog.

Voor ze het wist, stopte de trein in Utrecht.

‘Dan ga ik nu afscheid van je nemen, blondje,’ glimlachte Rebecca, toen ze samen met de man en het meisje, dat haar net had verteld dat ze Sabine heette, de trein uit was gestapt.

‘Kusje?’ vroeg Sabine lief en tuitte haar lippen.

‘Graag,’ glimlachte Rebecca. Ze bukte zich en Sabine drukte een heerlijk plakzoentje op haar wang. Rebecca zoende haar terug en vroeg toen lachend aan de man of ze dat bij elke vreemde deed.

‘Ik hoop het niet,’ grinnikte hij.

Toen was het gezellige uurtje voorbij. De man en Sabine moesten verder, en terwijl Rebecca het tweetal nakeek, overviel haar een gevoel van eenzaamheid. Zij gingen nu heerlijk naar een warm huis waar mensen waren die op hen wachtten. En zij? Waar ging zij heen? Ze wist het niet, en met de dopjes van haar mp3-speler nog in haar oren slenterde ze het station af.



‘Hé, mooie blonde, wat doe jij hier zo alleen in de stad?’ hoorde Rebecca een stem achter zich. Ze durfde niet om te kijken en ging wat sneller lopen. Ze hoorde dat de voetstappen van de man achter haar ook versnelden en angstig keek ze even achterom. Ze zag een ruige vent van rond de dertig. Hij had een vuile stoppelbaard en scherpe spleet oogjes.

‘Ga alsjeblieft weg,’ fluisterde ze. Ze ging nog iets harder lopen en keek ondertussen angstig om zich heen of ze soms nog een winkel zag die open was. Maar alle etalages waren donker en de deuren gesloten. Haar hart bonkte in haar keel.

De minuten leken uren zoals ze door de straat schoot. Tot haar grote opluchting zag ze aan het eind van de straat de verlichte reclameborden van Heineken die haar vertelden dat er een café moest zijn. Ze glipte naar binnen en toen ze omkeek, zag ze tot haar grote opluchting dat de man haar niet langer volgde.

In het café sloeg de warmte in haar gezicht. Ze bleef op de grote rode mat staan en keek om zich heen. Ze zag vrolijke, blijde mensen. Het leek of iedereen wel bij iemand hoorde. Ze voelde zich



alleen, maar besloot toch door te lopen. Ze beet haar tanden op elkaar en slofte naar de bar. De ober bekeek haar ongeneerd en keek haar toen allervriendelijkst aan.

‘Tets drinken?’ vroeg hij.

‘Cola alsjeblieft,’ antwoordde ze en schonk de jongen een flauwe glimlach.

Even later zakte ze met de cola aan een leeg tafeltje in een hoek van het café. Ze zuchtte eens diep. Daar zit ik dan, met al mijn vrienden, dacht ze vol zelfmedelijden. Fijn zeg, zo’n zaterdagavond.

Naast haar stond een gokautomaat waar een jongen van een jaar of negentien, twintig aan bezig was. Met een fanatiek gezicht bewerkte hij de knoppen.

‘Lukt het een beetje?’ vroeg ze liefjes, toen de jongen haar kant opkeek en haar uitgebreid bestudeerde.

‘Gaat wel. Net vijftientig euro verloren, maar goed, het kan erger,’ bromde de jongen en haalde een hand door zijn donkere haar.

Wild ging hij verder, en Rebecca keek geamuseerd toe.

‘Het gaat niet zo best, hè?’ merkte ze na een kwartiertje op.

De jongen zuchtte diep. ‘Nee, maar ik kan niet meer stoppen. Zo gaat dat nu elke keer.’ Hij draaide zijn hoofd om en nam haar nog eens langdurig in zich op.

‘Stop er mee, joh. Kom bij me zitten, ik ben toch alleen. Wil je iets drinken?’ vroeg Rebecca die blij was met een beetje gezelschap.

‘Graag, maar laat me wel zelf het drinken betalen, ik word niet graag betaald door meisjes,’ zei de jongen en verliet met een zucht zijn zetel achter de gokautomaat.

Rebecca keek hem na, toen hij naar de bar liep en glimlachte naar hem, toen hij met een pilsje tegenover haar kwam zitten. Ze zag, hoe hij geïnteresseerd naar haar bagage keek en hoe zijn ogen bleven rusten op haar gitaar.

‘Speel je goed?’ vroeg hij nieuwsgierig.

Rebecca haalde nonchalant haar schouders op. ‘Weet ik niet; zeg je niet zo snel van jezelf,’ mompelde ze. Haar vader vond het ver-

velend gejang, en had eens uit pure frustratie bijna de hals van de gitaar gebroken. Ze had hem net op tijd weten te redden. Even was het stil, toen veranderde Rebecca snel van onderwerp. Ze vestigde liever niet alle aandacht op zichzelf en zeker niet op haar gitaarspel.

‘Vertel eens wat over jezelf. Hoe heet je en hoe oud ben je?’

‘Sven, twintig jaar, jij?’ Zijn donkere ogen lieten haar niet los.

‘Ik heet Rebecca, ik ben achttien,’ antwoordde ze. Ze zag zijn ogen twinkelen. Hij had mooie ogen, besloot ze.

‘Wat een mooie naam. Waar kom je vandaan?’

‘Uit Rotterdam.’ Waarom vertelde ze hem waar ze vandaan kwam? ‘Jij woont zeker hier of niet?’

‘Klopt.’

‘Een leuke stad om te wonen zeker?’

‘Ach,’ Sven schudde zijn hoofd, ‘als je alleen bent, is het niet alles, hoor.’

Rebecca keek hem vragend aan. Sven boog zich voorover en keek naar zijn halfllege glas. ‘Ik ben sinds mijn elfde wees. Ik zat toen in groep acht. Tot ik naar de examenklas ging, heb ik bij mijn tante gewoond, maar die had zelf al zes kinderen. Ik merkte dat ik te veel was, ik voelde dat ze het niet ècht fijn vonden dat ik er was. Daarom ben ik na een paar jaar weggegaan.’ Hij stond versted van zichzelf. Hij was een open boek, terwijl hij normaal zo gesloten was. Bijna niemand wist iets van zijn verleden.

Rebecca was even stil. Hij zat dus eigenlijk in eenzelfde soort situatie als zij. Het grote verschil was alleen dat hij het niet erg leek te vinden. Maar dat kon natuurlijk schijn zijn.

‘Waar woon je nu dan?’ vroeg Rebecca nieuwsgierig.

Sven aarzelde even en haalde een hand door zijn donkere haar. ‘Ik woon in een oud studentenhuis. Ik ben begonnen in een soort kraakpandje. Maar zodra ik een baan had, ben ik gaan struinen. Ik heb vrienden gemaakt, en met elkaar hebben we een kamer opgezocht. Inmiddels heb ik een andere kamer, wat meer privacy. Het is wel oké. Maar ik ben ook op mijn privacy gesteld en ga soms een poosje ergens anders heen.’

‘Bevalt het? Wat voor baantje heb je?’

Sven keek in de grote ogen van Rebecca en besloot dat hij haar vanaf vandaag in zijn leven zou laten delen. Ze had iets, wat maakte dat hij haar beter wilde leren kennen.

‘Ja hoor, best,’ zei Sven en klokte de helft van zijn pils achterover. ‘Ik werk bij de post. Ik breng de post rond in twee grote wijken van de stad. Een heerlijke baan.’

‘Je zei dat je bij je tante woonde tot de examenklas. Heb je daarna echt in een kraakpandje gewoond?’ Ze kon het zich bijna niet voorstellen. Dan had zij het bij haar vader misschien toch beter.

‘Halverwege het jaar ben ik vertrokken. Ik heb tot het examen bij een vriend gewoond, die woonde samen met zijn vader. Die man vroeg niets, erg makkelijk. Daarna ben ik mijn eigen weg gegaan.’ Het bleef even stil. Rebecca liet zijn woorden op zich inwerken, terwijl Sven zich nog steeds verbaasde over zijn eigen openheid. De enorme stationsklok aan de muur tikte de tijd weg, maar ze hadden er beiden geen erg in.

‘Hé, maar nog eens over die gitaar,’ kwam Sven opeens weer op het gevreesde onderwerp terug. ‘Kun je goed spelen?’ Zijn ogen keken haar vragend aan.

Rebecca keek terug met een gezicht van ‘wat maakt jou dat uit’. Maar daar liet hij het niet bij zitten. Hij pakte de gitaar en begon hem uit de hoes te halen.

‘Spelen,’ beval hij en gaf haar het instrument. Hij kende Rebecca nog maar net, maar ze beviel hem meer dan welk meisje ook. Hij grinnikte, toen hij haar geïrriteerde blik zag.

‘Maar ik weet helemaal niet wat.’

‘Gewoon een leuk liedje, een liefdesliedje of zo,’ zei Sven. Hij grijnsde plagend.

Toen begon Rebecca te spelen, eerst aarzelend. Maar na verloop van tijd werd ze zekerder van zichzelf en begon ze er zelfs bij te zingen. De barkeeper zette de muziek, die eerst heel het café vulde, uit, en het duurde niet lang of alle vrolijke bezoekers luis-terden geamuseerd naar Rebecca. Haar stem klonk mooi helder, en Sven staarde haar vol bewondering aan.

‘Wat goed,’ fluisterde hij, toen ze uitgespeeld en gezongen was. Hij was niet de enige die dit vond, want een luid applaus vulde nu de bar.

‘We want more!’ riep een jongen die samen met een groep vrienden in een hoek van het café fuifde op zijn verjaardag.

‘Ja, speel nog eens wat,’ drong Sven aan. En Rebecca die de aandacht die ze opeens kreeg, niet eens zo verkeerd vond, begon opnieuw te spelen. Een liedje van Marco Borsato dat zo bekend was, dat het door iedereen werd meegezongen. Alle gasten genoten, Rebecca in het bijzonder. Ze verbaasde zich over de vreemde situatie, maar ze genoot. Misschien dat ze met haar stem en gitaar nog wel wat kon bereiken. Ze speelde nog wel een kwartier. Toen riep ze dat ze uitgeput was en stopte.

Ze werd omringd door een groep jongens die haar drinken aanboden en vroegen of ze met hen wilde dansen. Maar Rebecca wimpelde ze met haar stralendste glimlach af. Ze pakte haar gitaar in en stond op, op de voeten gevolgd door Sven die haar niet zomaar liet gaan.

‘Je was geweldig,’ prees hij nog eens, toen ze samen door de smalle straten van de stad liepen.

Rebecca keek hem onderzoekend aan. ‘Vond je?’

‘Ja echt,’ knikte Sven. ‘Je wordt nog eens beroemd. Jouw zang- en speeltalenten gaan nu als een lopend vuurtje de stad door,’ voor-spelde hij.

Rebecca voelde zich opeens een ander mens. Hoe moedeloos en onzeker ze zich vanmiddag voelde, zo zelfverzekerd voelde ze zich nu.

‘Wie weet, je zal in ieder geval een vrijkaartje krijgen voor mijn eerste concert,’ beloofde ze. ‘Je mag op de eerste rij zitten.’

‘Ik voel me vereerd,’ grinnikte Sven. Hij had lol in de fantasieën van Rebecca. ‘Ik zal je dan een geweldige bos rozen geven.’

Rebecca grijnsde vrolijk naar hem. ‘Afgesproken.’

Samen slenterden over de oude gracht, liepen nog even een cafeeetje in waar ze een pilsje dronken en bekeken de donkere, maar nog steeds interessante etalages. Ze praatten eindeloos over

muziek en bedachten dat ze misschien samen ook wel wat konden bereiken. Met Rebecca's gitaar en de pianokunsten van Sven. 'Kun je echt goed spelen?' vroeg Rebecca verwonderd, toen Sven haar dit laatste opbiechtte.

Sven haalde onverschillig zijn schouders op. 'Ik deed het vroeger vaak en kruip in de muziekwinkel regelmatig achter een piano.' Rebecca lachte. Ze zag het al helemaal voor zich. 'Word je nooit weggestuurd?'

'Nee,' Sven schudde zijn hoofd. 'Ik vertelde de eigenaar dat dit mijn enige mogelijkheid was om piano te spelen. En toen mocht het. Ooit wil ik een bandje beginnen.'

'Ik hoop dat het je lukt,' zei Rebecca. 'Ik wil je zo gauw mogelijk horen.'

'Morgen in de muziekwinkel,' beloofde hij. Sven sloeg een arm om haar heen, en ze slenterden door. De maan verlichtte de kinderkopjes en wierp haar schijnsel op de gracht.

'Waar wil je vannacht eigenlijk bivakkeren?' vroeg Sven opeens. Rebecca haalde onverschillig haar schouders op. 'Weet ik nog niet,' mompelde ze.

Sven keek haar verbaasd aan. 'Waarom niet? Moet ik je niet naar de trein brengen, je woont toch in Rotterdam?' Het schoot door hem heen dat hij haar eigenlijk weinig had gevraagd. Zelf had hij zomaar zijn hele hebben en houwen op tafel gelegd, maar van Rebecca wist hij bijna niets.

'Ik ben net weggelopen van huis,' fluisterde Rebecca. Een schaamtegevoel drong naar voren. Sven had geen ouders meer en zij had een vader en liep bij hem weg. Maar meteen drukte ze de gevoelens weer weg. Ze dacht aan haar vader die iedere dag zijn gevoelens en zijn verdriet om zijn vrouw Liza wegdrong, en wist dat ze een goede beslissing had genomen. Ze dacht aan zijn gemopper en kon de klappen die hij haar gaf, nog voelen als ze eraan terugdacht. Ze hoorde zijn harde woorden in haar hoofd. Samen leven met pa kon gewoon niet, hoe graag Rebecca het ook had gewild. Ze had haar best gedaan.

'Waarom, als ik het vragen mag?'

Even keek ze twijfelend naar de bijna zwarte lucht. Maar toen besloot ze ook open te zijn. Ze ging nog wat dichterbij hem lopen en vertelde. Van het sterven van haar moeder, tien jaar geleden. Hoe haar vader veranderde van een lieve man in een harde, koude, driftige vent. Ze vertelde, hoe ze haar best had gedaan hem liefde te geven, maar het nu niet langer meer volhield.

‘Ik begrijp je,’ zei Sven. Medelijdend keek hij haar aan.

‘Vind je het niet stom van me, omdat... nou ja, jij hebt helemaal geen ouders.’ Het klonk aarzelend en ze keek even van hem weg. ‘Dat is waar, maar ik denk dat ik hetzelfde had gedaan, als ik in jouw schoenen stond,’ zei Sven vol overtuiging. ‘Maar waar ga je nu heen vannacht? Je zult toch zeker wel moe zijn.’ Hij keek bezorgd, en Rebecca vroeg zich af hoe lang het geleden was dat iemand bezorgd was geweest om haar.

‘Tja, ik ben zeker moe, maar waar kan ik slapen? Ik denk maar in een goedkoop hotelletje,’ zei ze.

Maar Sven schudde zijn hoofd. Hij wilde haar niet laten gaan. ‘We lopen in de richting van mijn kamer. Je kunt bij mij komen slapen. Je zult wel de opmerkingen van een aantal jongens moeten verdragen. En al te veel ruimte en luxe moet je niet verwachten.’ Zijn voorstel klonk niet erg aantrekkelijk, besepte hij. Een studentenhuus met jongens was niet echt de plek die hij wenste voor Rebecca. Toch hoopte hij dat ze op zijn voorstel zou ingaan.

Even dacht Rebecca na. Ze overwoog of ze toch een hotelletje op moest zoeken of met deze wildvreemde, maar lieve jongen in het studentenhuus moest slapen. Ze bedacht dat het wel eens helemaal mis kon zijn, met al die jongens in huis. Ze beet peinzend op haar lip. Ze voelde, hoe Sven haar even tegen zich aan drukte. Ze keek in zijn ogen. Het waren donkere poelen, zo in de nacht. ‘Oké, ik ga met je mee,’ besloot ze toen.

Sven zocht haar hand, en zo liepen ze door wat nauwe straatjes naar een oud huis. Sven opende de krakende achterdeur en leidde Rebecca met een duwtje de trap op. Het rook muff in het huis, de geur van een huis waar lang niet was schoongemaakt. Dat was waarschijnlijk ook het geval, bedacht ze, met alleen maar jongens

in huis. Ze liep de steile trap op naar boven, waar ze op een smalle overloop terecht kwam.

'Sven hier!' riep Sven toen hij ook de overloop had bereikt. Het duurde even, toen, gingen twee deuren op. De ene deur was beplakt met voetbalplaten, de andere met een grote poster van twee boksers.

'Wie heb jij nou bij je?' De vraag kwam van een grote jongen met een kaal hoofd die uit de deur met de boksposter kwam.

'Wat een lekkere meid,' vond de andere, een kleine jongen met een Antilliaans uiterlijk. Hij keek duidelijk verbaasd. Dit was de eerste keer dat Sven met een meisje aankwam. Zij zelf hadden regelmatig meisjes over de vloer.

'Ze heet Rebecca en slaapt vannacht bij mij.' Sven gaf Rebecca een duwtje richting een kale deur, rechts van haar.

De Antilliaan deed een stap naar voren. 'Dat heb je mooi voor elkaar,' grijnsde hij.

Sven gaf hem een klap op zijn schouder. 'Reken maar,' zei hij.

Rebecca voelde een koude rilling over haar rug gaan. Waar was ze aan begonnen! Het kon wel eens helemaal fout zijn. Even overwoog ze de trap af te vluchten, maar Sven deed de deur al open en duwde haar zachtjes naar binnen. Ze hoorde dat hij nog even wat woorden wisselde met de jongens. Het geluid van twee deuren die dichtgedaan werden, volgde en Sven kwam de kamer binnen.

'Welkom in m'n optrekje,' zei hij. Nu de deur dicht was, nam Rebecca pas de moeite om rond te kijken. Er stond weinig in de kamer. Eigenlijk niet meer dan noodzakelijk was om te leven. Een bed, slordig opgemaakt met een limoengroen dekbed. Bij het raam, waar een scheefgezakt rolgordijntje voorhing, stond een houten bureau met een blauwe bureaustoel. Op het bureau stond een cd-speler met twee boxen. Er lag een stapel boeken en een collegeblok dat duidelijk vaak werd gebruikt.

'Kom maar, leg hier je spullen maar neer. Moet je nog iets doen?'

Sven nam de tas van haar over en legde hem naast het bed. De gitaar zette hij tegen de muur.

'Tandenpoetsen enzo, kan dat?'

'In de gang is een douche.' Sven was op het bed gaan zitten en observeerde Rebecca. Ze rommelde in haar tas en haalde daar een toilettas uit.

'Kan ik?' vroeg ze aarzelend. Ze dacht aan de kale jongen en de Antilliaan. Ze zou het niet prettig vinden hen in de hal te ontmoeten.

'Er zit een slot op de deur van de douche. Laat deze deur maar openstaan.' Sven volgde haar met zijn ogen, toen ze de deur uitliep naar de douche. Toen hij de knip van de badkamerdeur hoorde, richtte hij zijn gedachten op de nacht die ging komen. Hij had een eenpersoonsbed, de verleiding was groot om daar met Rebecca in te gaan slapen. Nog nooit had hij het bed gedeeld met een meisje, hoewel hij regelmatig de kans had gehad. Verscheidene meisjes hadden gevraagd met hem mee naar huis te gaan. Hij had ze altijd afgewezen. Dit keer was het anders. Hij had Rebecca nota bene zelf mee naar huis gevraagd. Toen hij het geluid hoorde van de badkamerdeur die openging, besloot hij dat hij simpelweg geen andere keus had dan het bed met Rebecca te delen. Hij kon moeilijk op de grond gaan liggen zonder deken, ook wilde hij zich niet laten kennen tegenover zijn maten door hen om een deken te vragen. Toen Rebecca terugkwam in de kamer, kwam een aangename geur hem tegemoet. De geur bracht hem even terug naar vroeger. Zijn moeder rook altijd net zo heerlijk als ze uit de badkamer kwam, of het nu 's ochtends was of 's avonds laat. Sven liet een zucht ontsnappen, toen hij naar Rebecca keek. Ze zag er prachtig uit. Snel stond hij op en keek naar de andere kant van de kamer, om de gevoelens die door zijn lichaam gierden tegen te houden.

'Kruip maar vast onder de dekens, ik kom zo bij je,' zei hij zo rustig mogelijk. Hij streek even met zijn vingers langs haar wang en liep toen zelf naar de badkamer.

Zodra Sven de kamer uit was, kroop Rebecca in bed. Ze trok het groene dekbed tot aan haar kin en draaide op haar zij. Ze voelde een vreemd gevoel opborrelen in haar buik. Wie weet wat Sven



ging doen, als hij terugkwam. Ze vertrouwde hem blindelings, maar wat als hij heel anders was dan hij zich voordeed? Wie weet hoeveel meisjes al in dit bed hadden geslapen. Ze rilde even. Het vreemde gevoel ging niet over, het kroop omhoog en bleef als een prop in haar keel zitten. Ze slikte en voelde tranen branden achter haar ogen. Alles van deze dag kwam weer naar boven. Ze trok het dekbed strakker om zich heen en wachtte bevend op de komst van Sven.

Na een paar minuten hoorde ze dat de deur van de badkamer open en dicht ging. Ze hoorde voetstappen op de overloop en zag in de schemer de gestalte van Sven de kamer binnenkomen. Ze zag nu pas hoe groot en breed hij was, nu hij slechts gekleed was in een kort broekje en een T-shirtje. Hij had brede schouders en een gespierde borst; het figuur van een jongen die óf regelmatig in de sportschool komt, óf vaak lichamelijk werk doet. Hij leek met zijn lichaam de hele ruimte te vullen.

‘Kan ik er nog wel bij?’ vroeg Sven. Hij stond naast het bed en keek neer op het figuurtje onder de dekens. Rebecca had het dekbed strak om zich heen getrokken en het leek of ze trilde. Het duurde even, voordat hij zag dat ze aarzelend knikte. In plaats van naast haar te gaan liggen, ging Sven op de rand van het bed zitten. Hij trok de deken een eindje weg en keek Rebecca aan. Hij zag een traan over haar wang rollen. Met zijn vinger veegde hij hem weg.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ fluisterde hij.

Rebecca opende even haar ogen. Kon hij haar angst soms voelen? ‘Het is allemaal zo vreemd hier. En ik ken je niet. En...’ Ze stopte, haar stem trilde.

Sven keek haar glimlachend aan. ‘Ik begrijp je. Ik doe je niets, vertrouw me.’ Hij begreep wel dat hij met deze paar woorden haar angst niet helemaal weg zou kunnen nemen. Hij zag dat ze kort knikte. Even aarzelde hij, maar ging toen toch naast haar liggen. Hij probeerde zoveel mogelijk ruimte tussen hen te bewaren, hoewel dat moeilijk was. Hij kon zijn gevoelens niet tegenhouden. Wat was ze prachtig, dacht hij. Maar hij besloot haar niet aan te

raken. Met zijn duim streefde hij even haar arm, toen trok hij zich terug. 'Slaap lekker, prachtige meid,' fluisterde hij. Hij kreeg geen antwoord. Maar niet lang daarna hoorde hij hoe haar ademhaling rustiger werd, ze trilde niet meer. Ze was in slaap gevallen.

Sven bleef nog even wakker. Hij keek naar Rebecca. Haar blonde haren vielen over het kussen en over zijn arm. Hij kustte het en ademde een heerlijke frisse geur in. Toen hij zeker wist dat ze diep in slaap was, ging hij dichterbij haar aan liggen en sloeg een arm om haar heen. Hij wilde haar beschermen. Het duurde niet lang, of hij viel zelf ook in slaap.

Ze sliepen tot de eerste zonnestralen door het kapotte rolgordijn naar binnen schenen.